

лъскави камъни. Устата ѝ бѣ горда и упорита като на баща ѝ. Снагата ѝ стройна и гъвкава като тръстика.

Мария щѣше да стане голѣма красавица. Ясно бѣше. Госпожа Теодора прехапа устни.

— Търсила си ме — попита нетърпеливо момата.

— Да. Дошелъ търговецъ отъ изтокъ. Пѣтува за Венгрия. Искамъ да си изберешъ нѣщо за нова руба. Време е да помислимъ и за тебе. Израсла си вече врѣстна девойка. Трѣбва и вѣно да ти се готви.

Мария я изгледа смаяна. Отъ кого госпожа Теодора се бѣ толкова загрижила за нея? Или сега, откакъ Целгуба бѣ забѣгнала въ родината си Кумания, за да се спаси отъ Бориловия гнѣвъ следъ несполучливия Бдински бунтъ, тя дирѣше въ братаницата си другаръ за тежката си самота?

— Я вижъ този небесносинъ яксамитъ? Ще ти отива много. Или кремавия сатенъ? Или зелената китайска коприна?... Кое ще изберешъ?

Девойката приближи съ любопитство къмъ платоветѣ. Прерови изъ раклитѣ на арабина.

— Това. И това.

Госпожа Теодора сви вежди, ала не каза нищо. Посочи на търговеца да отрѣже отъ сатена съ вишневъ цвѣтъ и отъ тъмносиния яксамитъ.

Следъ това Мария си избра огърлие отъ бледи янтари. И веднага го сложи на шията си.

— Благодаря, лельо. Ала нека всичко се плати отъ моитѣ пари, — каза тя — Сега, довиждане. Азъ отивамъ на Орловецъ. Имамъ да изпитвамъ новия крагуй, който ми подари вчера кастрофилакътъ. Съ Богомъ...

Бориловата майка дълго гледа къмъ вратата задъ която изчезна девойката. Поразена. Недоумяваща.

Чудни бѣха обноскитѣ на Мария. Внезапно тѣй самоувърени, почти дръзки. Тя говорѣше за свои пари... Не искаше отъ никого разрешение да излиза... Сама разполагаше съ себе си... Какво ѝ даваше тия криле, отъ кога тя се чувствуваше като господарка въ тоя домъ? На какво се надѣваше? Какви мисли се таеха задъ това свѣтло, ви-